

інформування пасажирів про особливості перевізника і чорний список компаній високого ризику);

— екологічні вимоги (шумовий вплив повітряних суден і викидів CO₂).

Література

1. Повітряний кодекс України від 19.05.2011 р. № 3393-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 48-49. – Ст. 536.

2. Побоченко Л.М. Ключові проблеми ринку авіаційних перевезень в Україні / Л.М. Побоченко, Ю.Е. Шваюк // Проблеми підвищення ефективності інфраструктури. – 2015. – Вип. 40. – С. 69-75.

3. Родіонов П.Ю. Аналіз діяльності цивільної авіації України за методом М. Портера / П.Ю. Родіонов // Наукові записки Національного університету «Острозька академія». Серія «Економіка»: зб. наук. праць. – Острог: Вид-во Нац. ун-ту «Острозька академія», 2013. – Вип. 24. – С. 49-53.

УДК 658.5(043.2)

Хлань В.О., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Армаш Н.О., д.ю.н., доцент

БАНКРУТСТВО ЯК ОСОБЛИВИЙ ВИД ПРИПИНЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ

У разі визнання господарським судом підприємства банкрутом порядок утворення і роботи ліквідаційної комісії та умови його ліквідації визначаються, як зазначено, відповідно до Закону України від 30 червня 1999 року «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом».

Згідно ст. 1 Закону, банкрутство – визнана господарським судом неспроможність боржника відновити свою платоспроможність та задовольнити визнані судом вимоги кредиторів не інакше як через застосування ліквідаційної процедури [1].

Черговість задоволення вимог кредиторів у випадку проведення процедури банкрутства виписана у ст. 31 згаданого вище Закону.

1) у першу чергу задовольняються:

— витрати Фонду гарантування вкладів фізичних осіб, що пов'язані з набуттям ним прав кредитора щодо банку, – у розмірі всієї суми відшкодування за вкладами фізичних осіб;

— витрати, пов'язані з провадженням у справі про банкрутство в господарському суді та роботою ліквідаційної комісії, у тому числі:

— витрати на оплату державного мита;

— витрати заявника на публікацію оголошення про порушення справи про банкрутство;

— витрати на публікацію в офіційних друкованих органах інформації про порядок продажу майна банкрута;

— витрати на публікацію в засобах масової інформації про поновлення провадження у справі про банкрутство у зв'язку з визнанням мирової угоди недійсною;

— витрати арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора), пов'язані з утриманням і збереженням майнових активів банкрута;

— витрати кредиторів на проведення аудиту, якщо аудит проводився за рішенням господарського суду за рахунок їх коштів;

— витрати на оплату праці арбітражних керуючих (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора) в порядку, передбаченому статтею 27 цього Закону.

Перелічені витрати відшкодовуються ліквідаційною комісією після реалізації нею частини ліквідаційної маси, якщо інше не передбачено цим Законом [2, с. 103].

2) у другу чергу задовольняються вимоги, що виникли із зобов'язань банкрута перед працівниками підприємства-банкрута (за винятком повернення внесків членів трудового колективу до статутного фонду підприємства), крім вимог, задоволених у першу чергу, зобов'язань, що виникли внаслідок заподіяння шкоди життю та здоров'ю громадян, шляхом капіталізації відповідних платежів, у тому числі до Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України за громадян, які застраховані в цьому Фонді, у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України, зобов'язань зі сплати страхових внесків на загальнообов'язкове державне пенсійне страхування та інші види загальнообов'язкового державного соціального страхування, а також вимоги громадян – довіритель (вкладників) довірчих товариств або інших суб'єктів підприємницької діяльності, які залучали майно (кошти) довіритель (вкладників);

3) у третю чергу задовольняються вимоги щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів). Вимоги центрального органу виконавчої влади, що здійснює управління державним резервом;

4) у четверту чергу задовольняються вимоги кредиторів, не забезпечені заставою, у тому числі і вимоги кредиторів, що виникли із зобов'язань у процедурі розпорядження майном боржника чи в процедурі санації боржника;

5) у п'яту чергу задовольняються вимоги щодо повернення внесків членів трудового колективу до статутного фонду підприємства;

6) у шосту чергу задовольняються інші вимоги.

Отже, якщо в підприємства існує цивільно-правова заборгованість, на

яку кредитори не виявили претензій, така заборгованість вважається погашеною, і ліквідація підприємства відбувається у звичайному порядку. Якщо заборгованість є податковою, то згідно з п. 8.5 Інструкції «Про порядок обліку платників податків», при виявленні заборгованості перед бюджетом відповідний орган державної податкової служби не знімає його з обліку, а складає повідомлення про наявність заборгованості зі сплати податків і зборів.

Література

1. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом: Закон України від 14.05.1992 р. № 2343-ХІІ // Відомості Верховної Ради. – 1992. – № 31. – Ст. 440.

2. Зикова И.В. Юридические лица: создание, реорганизация, ликвидация / И.В. Зикова. – М.: Изд-во «Ось-89», 2005. – 256 с.

3. Ковжарова Е. Заплутаний процес припинення діяльності СПД / Е. Ковжарова // Юридичний журнал. – 2013. – № 10. – С. 21-25.

УДК 346.3 (043.2)

Чайковська А.О., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Козачок І.Я., к.ю.н.

ГОСПОДАРСЬКИЙ ДОГОВІР В СИСТЕМІ ГОСПОДАРСЬКОГО ПРАВА

Умови ринкової економіки, характерні для сучасної України, диктують необхідність прискореного руху до більш ефективної економічної формації, заснованої на цивілізованих ринкових відносинах, які відповідали б критеріям, прийнятим у розвинутих країнах.

Зазначена обставина обумовлює актуальність дослідження сучасних господарських договорів, які слугують основним правовим інструментом, що опосередковує відносини суб'єктів господарювання в умовах ринку.

Відповідно до частини 1 статті 179 Господарського кодексу України, майново-господарські зобов'язання, які виникають між суб'єктами господарювання і не господарюючими суб'єктами – юридичними особами на підставі господарських договорів, є господарсько-договірними зобов'язаннями [1, с. 73].

Відсутність законодавчого визначення поняття «господарський договір» викликає його неоднозначне визначення і тлумачення в науковій літературі.

Як особлива категорія господарського законодавства і права України, господарський договір має певну правову основу.